

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NO 64/21, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 1 lutego 2022 r. M. S. (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania między innymi w sprawie o sygnaturze akt I NO 64/21 prowadzonej przed Sądem Najwyższym oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wniósł też o wydanie zaleceń: „skorzystania z profesjonalnych możliwości” oraz „zaprzestania podejmowanych działań zmierzających do zupełnej ruiny”.

W uzasadnieniu skarżący podniósł kwestie dotyczące m.in. istotnego pogorszenia rzeczywistości wraz z zwiększeniem się wpływu władz na sprawy społeczne i prywatne. Skarżący zdawkowo odniósł się też do innych postępowań, które sam zainicjował, a ponadto w treść pisma przeprowadził rozważania w zakresie komunizmu, postkomunizmu, tekstu refrenu piosenki jednego z polskich zespołów, itp.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania uregulowana została w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość). Stosownie do art. 6 ust. 2 tejże ustawy, skarga powinna zawierać: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawą o skardze na przewlekłość (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21).

W myśl art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Skarżący wskazuje, że zaskarżona sprawa trwa „dłużej niż to konieczne” i z tego względu winna być stwierdzona jej przewlekłość, jednak w uzasadnieniu

pisma nie przedstawia argumentów na poparcie swych twierdzeń, a które miałyby świadczyć o zwłoce w podejmowaniu czynności procesowych przez Sąd Najwyższy w zaskarżonej sprawie. Podkreślenia wymaga okoliczność, że skarżący nie skonkretyzował w żaden sposób treści swojego żądania, a co za tym idzie, nie przedstawił przebiegu postępowania, czasu jego zakończenia czy podjętych w jego toku czynności. Z kolei całokształt jego rozważań dotyczy zupełnie abstrakcyjnej dla sprawy materii, jak na przykład analiza tekstu piosenki jednego z polskich zespołów. Skarżący *de facto* przedstawia różnorodne uwagi bez logicznego związku, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniesiona skarga na przewlekłość nie spełnia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec czego na podstawie art. 9 ust. 1 tejże ustawy, niniejsza skarga musiała zostać odrzucona.

a.s.